

MoR, NOS Jazzgeschiedenis, deel 125.

plaat 1

Billie Holiday a/h Orchestra: Everything happens for the best (DeSylv. A/5 - 2:50 - Two Fiats Disc TFD 5.007. Gensler

"Everything happens for the best" was het derde van de vijf stukken die door Vocalion in New York City op 21 maart 1939 werden opgenomen van Billie Holiday and her Orchestra. Hot Lips Page-trompet, Tab Smith-sopraan- en alt-, Kenneth Hollon en Stanley Payne-tenorsaxofoons. Kenny Kersey-piano, Jimmy McLinn-gitaar, John Williams-bas, Eddie Dougherty-drums. Al die musici, met uitzondering van Lips Page en Kersey, maakten deel uit van de Frankie Newton Band die Billie Holiday begeleidde in Café Society Downtown - sinds januari, en dat engagement zou acht maanden duren. Het vijfde en ~~laatste~~ laatste stuk van de session is van Tab Smith en Lady Day: "Long gone blues".

plaat 2

Billie Holiday a/h Orchestra: Long gone blues (Billie Holiday, Tab Smith 4/laatste - 3:03 - CBS 88228

"Long gone blues", later "Billie's Blues" geworden - Tab Smith weer op sopraansaxofoon en met ook de formatie als geheel duidelijk de kleur en stijl van Johnny Hodges' grammofoonplaatcombinatie imiterend 21 maart 1939. 20 april komt Billie Holiday met de complete Frankie Newton band naar dezelfde studio van de American Record Company, de normale matrijsnummers worden aangehouden, maar de session niet uitgebracht door Vocalion. Want producer Hammond was tegen een song die Lady Day wilde opnemen, onderwerp: het lynchen van Negers. Lewis Allan, blank, had een gedicht geschreven, "Strange fruit", iemand die Sacher heette maakte er muziek bij. Milt Gabler van de Commodore Music Shop wilde de session op zijn label uitgeven, Hammond gaf toestemming. De song werd bij die session als eerste opgenomen, "Strange fruit".

F John
Hammond

plaat 3

Billie Holiday acc. by Frankie Newton a/h Orchestra, directed by Tab Smith: Strange fruit (Lewis Allan, Sacher) B/1 - 3:11 - Atlantic SD 1614

"Strange fruit", de B-take, want de A is ooit alleen op het merk London in Japan verschenen, Billie Holiday accompanied by Frankie Newton and his Orchestra, directed by Tab Smith - zo volledig staat het op de Atlantic-heruitgave van 1972, waarbij overigens componist Sacher niet vermeld wordt. Het tweede stuk van de session was "Yesterdays".

idem

Idem: Yesterdays (Jerome Kern, Otto Harbach) A/laatste - 3:24 - idem

"Yesterdays" muziek Jerome Kern, tekst Otto Harbach. Billie Holiday was geen blues-zangeres, maar had ook vrijwel geen blues in haar repertoire. Een van de redenen dat Willard Alexander haar bij Count Basie ontsloeg was juist haar weigering blues te zingen. Merkwaardig is dus dat zij na "Long gone blues" van 21 maart ^{een} maand later alweer een blues opnam. Maar ook deze is wel van haarzelf: "Fine and mellow".

idem

Idem: Fine and mellow (Billie Holiday)
B/4 - 3:15 - idem

Billie Holiday's "Fine and mellow", 20 april 1939 in New York City, weliswaar in de studio van ARC, maar de opnamen werden oorspronkelijk uitgebracht op het Commodore label van Milt Gabler. Lady Day zong met de band die haar vaste begeleiding was toen, leider:trompettist Frankie Newton, musical director: sopraan- en altsaxofonist Tab Smith Verder Kenneth Hollon en Stanley Payne-tenorsaxofoons, Billie Holiday's verloofde Sonny White-piano, Jimmy McInn-gitaar, John Williams bas, Eddie Dougherty-drums. 13 december waren Basie's musici weer beschikbaar, voor het eerst sinds 13 maanden. De begeleiding valt in zoverre tegen dat ook hier in het algemeen wat ~~saai~~^{saai} achtergrond-gespeeld worden, ipv. de veel vrijere toestanden vroeger met Tedd Wilson. Ik koos twee stukken uit, eerste van de gebroeders Gershwin "The man I love".

plaat 4

Billie Holiday a/h Orchestra: The man I love (George + Ira Gershwin)
1/2 - 3:03 - CBS 68229

Dat was "The man I love", ~~_____~~ ^{(nu} "You're a lucky guy".

plaat 5

Billie Holiday a/h Orchestra: You're a lucky guy (Cahn, Chaplin)
3/5 - 2:43 - CBS 68230

"You're a lucky guy" uit de Vocalion-session in New York City op 13 december 1939, Billie Holiday met Buck Clayton en Harry 'Sweets' Edison-trompetten, Earl Warren-alt, Jack Washington-alt-, en bariton-Lester Young-tenorsaxofoon. Joe Sullivan was dit keer de pianist, vanzelfsprekend Freddy Green-gitaar, Walter Page-bas, Jo Jones-drums. Een jaar eerder, december '38, had Columbia de American Record Company gekocht die o.a. Brunswick en Vocalion uitbracht. Als iets verlaet gevolg daarvan verscheen Billie Holiday's 7 juni 1940-session nu op het merk Okeh van de firma CBS. En ik zeg nog maar eens dat zeer veel van die Billie Holiday-opnamen nog steeds leverbaar zijn, op CBS, drie dubbelalbums, de 'Billie Holiday Story', deel 1, 2 en 3.

7 juni '40, voor Okeh. Billie Holiday and her Orchestra met Roy Eldridge-trompet, Bill Bowen en Joe Eldridge-alt-, Lester Young, Prez, tenorsaxofoon. Teddy Wilson terug aan de vleugel, gitaar en bas weer Freddy Green en Walter Page. De drummer had gespeeld in Teddy Wilson Big Band en zou die maand in het nieuwe sextet van de pianist gaan werken: J.C. Heard. Dit is van Teddy Wilson met tekst van Arthur Herzog: "I'm pulling through", slot van deel 125, NDS Jazzgeschiedenis

plaat 4

Billie Holiday e/h Orchestra: I'm pulling through (Wilson, Herzog)
1/5 - 3:07 - CBS 68229

MdR.

0 0 0 0 0

opn. 6-5,82
NA 28737